

Gdy przypominam sobie...

Niebo pochłania róż, jak róża kwitnącą wiosną,
Cały świat się czerwieni, od szczęśliwej miłości rośnie,
A ja patrzę na horyzont i żyję wspomnieniami.
Bo one najważniejsze w smutku mej otchłani.
Bo ja zjawą jestem i zjawą zostanę,
Nikt mnie nie kocha i tak pozostanie.

Gdy przypominam sobie tamte chwile, dobre i wesołe.
Coś ściska wtedy moje serce, takie rozkruszone.
Łza spływa po moim policzku, spadając na ziemię,
Jak deszcz, który zmywa ludzkie cierpienie.
Bo ja zjawą jestem i zjawą zostanę,
Nikt mnie nie kocha i tak pozostanie.

Gdy przypominam sobie śmiechy i wesołe krzyki,
Wtedy radość wraca, a moje serce szybciej bije.
A nasze sny ciepłe i piękne, więcej ku marzeniom,
Tak jak wielkie jest ludzkie szczęście.
Bo ja zjawą jestem i zjawą zostanę,
Nikt mnie nie kocha i tak pozostanie.

Gdy przypominam sobie sań dzwoniących odgłos,
Wracam do lat dziecięcych, moją bosą stopą.
Ten Tatr widok i zapach halnego wiatru,
Wiejący po moich włosach, jak twój dotyk o poranku.
Bo ja zjawą jestem i zjawą zostanę,
Nikt mnie nie kocha i tak pozostanie.

Gdy przypominam sobie twój głos miłościwy,
Niczym melodramat, taki sensacyjny.
Moje usta śmiało mówią wonne słowa,
Jak kwiatów zapach wiosennych ty wążać kochasz.
Bo ja zjawą jestem i zjawą zostanę,
Nikt mnie nie kocha i tak pozostanie.

Gdy chcę powiedzieć Ci coś, czego nie mogę,
Moje serce zostaje takie zamknięte w sobie.
A gdy kładziesz różę na mym grobie,
Wtedy radość wraca i mniej się boję.
Bo ja zjawą jestem i zjawą zostanę,
Nikt mnie nie kocha i tak pozostanie.

*Patrycja Gregorczyk, klasa 8
Szkoła Podstawowa im. Z. Krasińskiego w Opinogórze*